ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ΄ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ. 10

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Δ. ἹΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Μετὰ τὴν προσήκουσαν μελέτην καὶ διακρίβωσιν ἐκτελῶν τὴν ἀνατεθεῖσάν μοι ἐντολὴν ὑποβάλλω τὴν παροῦσαν ἔκθεσιν ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐνώπιον τῆς Ι. Συνόδου καταγγελίας τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Σωματείων κατὰ τῶν κ. κ. Ἀ. Δελμούζου, Δ. Γληνοῦ κοὶ τῶν λοιπῶν ὡς διεξαγαγόντων ἔργον πολέμου κατὰ τῆς Ἁγίας ἡμῶν θρησκείας μεταχειρισθέντων δὲ καὶ τὰς θέσεις των καὶ τὴν ἐπιῤῥοήν των ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκπαιδεύσει πρὸς ἀθεϊστικὴν αὐτῆς μόλυνσιν καὶ ἐπικράτησιν τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ αὐτῶν προγράμματος καὶ σχεδίου.

Πρὸς σχηματισμὸν κρίσεως ἀμερολήπτου καὶ ἀκριβοδικαίας ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον νὰ παρίδω πᾶν ὅ,τι δὲν ἦτο ἐπαρκῶς ἐξηκριβωμένον λόγῳ ἀσαφῶν ἢ ἀτελῶν κοταθέσεων ἢ συγκρουομένων μαρτυριῶν. Ἐφρόντισα νὰ στηριχθῇ εἰς καταθέσεις καὶ ὁμολογίας καὶ κείμενα τῶν καθ' ὧν ὑπεβλήθη ἡ εἰρημένη ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου κατηγορία. Ὑπ' ὄψει ὡσαύτως ἔλαβον ἐπισήμους καταθέσεις καὶ δηλώσεις καὶ κείμενα ὁμοφρόνων καὶ συνεργατῶν αὐτῶν. Ἔτι δὲ βεβαιώσεις δικαστικῶν ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας ἐπι καλοῦνται ὑπὲρ αὐτῶν αὐτοὶ οἱ καταγγελλόμενοι.

Μετὰ τὴν τοιαύτην τοῦ ὑλικοῦ ἐκκαθάρισιν καὶ συλλογὴν προέβην εἰς ἐπιμελῆ στάθμισιν καὶ ἐκτίμησιν αὐτοῦ ἵνα διαπιστωθῇ τί πράγματι ἐπρέσβευον καὶ μετέδιδον καὶ ἐπεζήτουν οἱ ἄνω καταγγελθέντες ἐν σχέσει πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς ἀπόψεις, λείψῃ δὲ οὕτω πᾶσα εὐλογοφανὴς ὁπωσδήποτε ἀφορμὴ καὶ λαβὴ εἰς παράπονα καὶ αἰτιάσεις ὅτι ὑπὸ τὰς φωνασκίας καὶ τὰς προκαταλήψεις τῶν κατηγόρων αὐτῶν παρεποιήθησαν αἱ γνήσιαι δοξασίαι καὶ διδασκαλίαι αὐτῶν καὶ διεστρεβλώθησαν αἱ ἀληθεῖς καὶ πραγματικαὶ αὐτῶν ἐνέργειαι.

Διὰ τῆς τοιαύτης ἐργασίας καὶ μεθόδου ἰδοὺ εἰς ποῖα δεδομένα πορίσματα κατέληξα.

Α΄) Ὡς πρὸς τὸν κ. Ἀ. Δελμοῦζον.

Αἱ κατὰ τοῦ κ. Δελμούζου πρότεραι καὶ νεώτεραι κατηγορίαι εἶνε οὐσιωδῶς ἐκεῖναι δι' ἃς ἐδικάσθη ὡς κυριώτερος κατηγορούμενος εἰς τὴν περίφημον δίκην τοῦ Ναυπλίου τὴν διεξαχθεῖσαν ἀπὸ 1—28 Ἀπριλίου τοῦ 1914. Ἐστενογραφημένα πρακτικὰ τῆς δίκης ἐκείνης ἐδημοσιεύθησαν τῷ 1915. Ὡς δὲ δηλοῦται εἰς προτασσομένην σημείωσιν «τὰ τῆς ἐκτυπώσεως καὶ δημοσιεύσεως ἐπεμελήθησαν οἱ κατηγορηθέντες». Ἡ πιστότης τῶν πρακτικῶν τούτων εἶνε ἠγγυημένη καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Δελμούζου, ἀποτελοῦσι δὲ ταῦτα πηγήν, τὴν ὁποίαν πολλάκις ὑπὲρ ἑαυτῶν ἐπεκαλέσθησαν οἱ τότε κατηγορηθέντες. Καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ ἀκολουθεῖ τὸ αἰτιολογικὸν καὶ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς κατὰ πλειοψηφίαν ἠθῳώθησαν οἱ κατηγορούμενοι διαλαλήσαντες καὶ διαλαλοῦντες ἔτι τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην ὡς πανηγυρικὴν καὶ αὐθεντικωτάτην διάψευσιν τῶν ἐναντίων αὐτῶν κατηγοριῶν. Παραλείπων τὰς κατηγορίας, αἵτινες ἀφεώρων εἰς ἄλλα θέματα καὶ ἄλλα πρόσωπα περιορίζομαι εἰς τὰς θρησκευτικῆς φύσεως κατηγορίας, τὰς σχετικὰς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Δελμούζου. Κατὰ τὸ τρίτον μέρος τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς ἀποφάσεως «ἡ ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ Βόλου διδασκαλία τοῦ κ. Δελμούζου δὲν προσέκρουεν εἰς τὰς βάσεις τῆς θρησκείας, οὐδὲ ἄλλως ἦτο ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν θρησκείαν». Κατωτέρω ὅμως ἀναγιγνώσκομεν τὸ ἑξῆς: «Τὸ δὲ μόνον διὰ τὸν πρῶτον Δελμοῦζον προκῦψαν γεγονὸς ὅτι ἐν φιλικῷ συναδελφικῷ κύκλῳ τὴν Μ. Παρασκευὴν ἐν Βόλῳ ἡρμήνευεν ὀρθολογιστικῶς τὴν προσέλευσιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, δὲν ἀποτελεῖ παράβασιν οὔτε τοῦ ἄρθρου 18, ἀλλ' οὔτε καὶ τοῦ ἄρθρου 17, ὅπερ ἀπαιτεῖ δημοσίας ὁμιλίας ἐλλειπούσας ἐν προκειμένῳ». Ἐδέχθη λοιπὸν τὸ Δικαστήριον τοῦ Ναυπλίου ὅτι ὁ κ. Δελμοῦζος ἡρμήνευεν ὀρθολογιστικῶς, ἤτοι καθ' ὁλοκληρίαν ἀνθρωπίνως καὶ δι' ἀποκλεισμοῦ τοῦ θαύματος γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ εὐαγγελικῇ διηγήσει ἐξηγοῦνται, ὅτι συντελοῦνται διὰ τῆς ἀμέσου καὶ θαυματουργοῦ ἐπεμβάσεως τοῦ θείου. Καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο, τῆς περὶ τοῦ κ. Δελμούζου ὀρθολογιστικῆς ἑρμηνείας τῶν ἱστορικῶν θαυμάτων τοῦ Εὐαγγελίου, δέχονται ὡς ἀληθὲς καὶ πραγματικὸν καὶ οἱ ἐπιμεληθέντες τῆς ἐκτυπώσεως καὶ δημοσιεύσεως τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ἐν οἷς πρωτίστως συγκαταλέγεται ὁ κ. Δελμοῦζος. Οὕτω ἀναγινώσκομεν εἰς τὸ ἐκτυπωθὲν τεῦχος τῶν πρακτικῶν τούτων σελ. 503 ἐν ὑποσημειώσει. «Τὴν ὀρθολογιστικὴν ταύτην ἑρμηνείαν ἀνέπτυξε καὶ δημοσίᾳ ὁ κ. Δελμοῦζος ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου. Ἴδε αὐτὴν ἀνωτέρω σελ. 324—328». Αἱ σελίδες αὗται περιλαμβάνονται ἐν τῇ μακρᾷ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ἀπολογίᾳ τοῦ κ. Δελμούζου. Ὁμολογεῖ δὲ οὗτος, σελ. 324, ὅτι ἡ περὶ ἐπισροφῆς τοῦ Παύλου ὀρθολογιστικὴ ἑρμηνεία του ἦτο ἀπὸ τὰ παραδείγματα περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐδίδασκε τὸ μάθημα τῶν θρη-

σκευτικῶν. Τὸ Δικαστήριον λοιπὸν τοῦ Ναυπλίου ὀρθῶς μὲν ἐδέχθη προκῦψαν ἐκ τῆς διαδικασίας τὸ γεγονὸς τῆς θρησκευτικῆς ὀρθολογιστικότητος τοῦ κ. Δελμούζου, ἀνακριβῶς ἄρα ἐμνήσθη ὅτι ἡ ὀρθολογιστικότης αὕτη ἐξεδηλώθη εἰς φιλικὸν συναδελφικὸν κύκλον. Αὐτὸς οὗτος ὁ κατηγορούμενος εἶχεν ὁμολογήσει πρὸ τῶν δικαστῶν ὅτι οὕτω ἐδίδαξε καὶ τὰς μαθητρίας του, κατὰ τοιοῦτο σύστημα διεξῆγε καθόλου τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν. Καὶ τὸ μὲν Ἐφετεῖον Ναυπλίου ἔκρινεν ὅτι ἡ ὀρθολογιστικότης τοῦ κ. Δελμούζου περιορίσασα τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς μεταξὺ στενοῦ συναδελφικοῦ κύκλου δὲν ἦτο κολάσιμος κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον προσαπαιτοῦντα ὁμιλίας δημοσίας. Η Ἐκκλησιαστικὴ ὅμως κρίσις ὀφείλει νὰ θέσῃ ὑπ' ὄψει αὐτῆς πλῆρες τὸ γεγονὸς ὅτι δηλαδὴ ὁ κ. Δελμοῦζος εἰς μὲν τοὺς συναδελφικοὺς κύκλους, τοὺς διδασκαλικούς, ἐζήτει καὶ προσεπάθει νὰ μεταδώσῃ τὰς ὀρθολογιστικὰς ἀπόψεις του ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν θρησκευτικῶν, ἐν δὲ τῷ Παρθεναγωγείῳ Βόλου ἐφήρμοζεν εἰς βάρος τοῦ θαύματος καὶ τῆς πραγματικῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας τὴν ὀρθολογιστικὴν ἑρμηνείαν, τὴν ἀρνητικήν, ὅτι ὁ κ. Δελμοῦζος διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ τούτων κατ' ἀκολουθίαν προσέβαλε τὰς βάσεις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας κατὰ τὸν μᾶλλον ἐπικίνδυνον τρόπον, ὅστις εἶνε ἡ μετάδοσις τοῦ ὀρθολογιστικοῦ μολύσματος εἰς τοὺς διδασκάλους καθόλου καὶ εἰς τοὺς μαθητάς. Ἐπιπροσθέτως προσῆκον εἶνε νὰ ῥηθῇ ὅτι ἡ παρὰ τοῦ κ. Δελμούζου ἐφαρμοσθεῖσα ὀρθολογιστικὴ μέθοδος ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Παύλου, ὡς εὑρίσκομεν αὐτὴν ἐν σελ. 325—328 τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης τοῦ Ναυπλίου, ἐμφανίζει τὴν ψυχολογίαν τοῦ Σαύλου ὅλως ἀντίθετον τῆς τῶν Ἀποστόλων. Ἡ ὀρθολογιστικὴ ἐπινόησις θέλει νὰ ἐμφανίζῃ τὸν Σαῦλον εἰσελθόντα εἰς ψυχικὴν κρίσιν προσεγγίζουσαν αὐτὸν εἰς νέαν τοῦ Ἰησοῦ θρησκείαν ἐνῷ αἱ Πράξεις βεβαιοῦσιν (Θ'. 1) ὅτι ὁ Σαῦλος ἐπορεύετο εἰς τὴν Δαμασκὸν «ἔτι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου».

Μεταξὺ τῶν κατὰ τοῦ Δελμούζου κατηγοριῶν περιελαμβάνετο καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ κατάργησις τῆς πρωϊνῆς σχολικῆς προσευχῆς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ δημοτικῷ Παρθεναγωγείῳ Βόλου. Σχετικῶς καὶ ὁ κ. Νάκος, συνήγορος τοῦ κ. Δελμούζου, ἐδήλωσεν (Δίκη τοῦ Ναυπλίου, σελ. 196) ὅτι «εἰς τὸ ἀνώτερον δημοτικὸν Παρθεναγωγεῖον δὲν ἐγίνετο τὸ πρωῒ ἡ τακτικὴ προσευχή, ὑπῆρχον μόνον μελοποιημέναι προσευχαί, τὰς ὁποίας εἰς ἐπισήμους στιγμάς, ἢ ὅταν ἦσαν ἔξω ἠδύναντο νὰ ψάλουν τὰ παιδιά». Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δελμοῦζος (αὐτόθι σελ. 328—330) ὁμολογεῖ τὴν κατάργησιν ταύτην τῆς καθημερινῆς σχολικῆς προσευχῆς, πειρᾶται ὅμως νὰ δικαιολογήσῃ τὸ μέτρον τοῦτο. Προέβη, λέγει, εἰς αὐτό, ἀκολουθήσας τὴν γνώμην διασήμων παιδαγωγῶν, ἠκολούθησεν ὅμως αὐτὴν ἐν μέρει. Καὶ εἰς ἀπόδειξιν ἐπεκαλέσθη τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὸ μάθημα τῆς ᾠδικῆς περιελαμβάνοντο καὶ μελοποιημέναι προσευχαὶ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ᾄσματα. Δὲν ἀναφέρει ὅμως οὗτος ὀνόματα διασήμων παιδαγωγῶν τῶν κατὰ τῆς τακτικῆς σχολικῆς προσευχῆς κεκηρυγμένων. Πρόκειται περὶ ἀχαλινώτων μαρξιστῶν νεωτεριστῶν τῆς παιδαγωγικῆς καὶ πολεμίων τῆς θρησκευτικῆς ἰδέας.

Γνωστὸν ὅμως εἶναι ὅτι ἡ καθημερινὴ σχολικὴ προσευχὴ ἀποτελεῖ θεσμὸν γενικὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν ἁπάσαις ταῖς χριστιανικαῖς κοινωνίαις. Πολλαχοῦ μάλιστα τὸ σχολικὸν πρόγραμμα συνδυάζει τὴν καθημερινὴν τοῦ μαθητικοῦ κόσμου προσευχὴν μετὰ καθημερινοῦ ἐκκλησιασμοῦ. Ὅταν δὲ ὁ θεσμὸς οὗτος ἰσχύῃ καὶ εἰς τὰς προτεσταντικὰς κοινωνίας, καὶ εἰς ἀνώτερα δὲ κολλέγια θηλέων καὶ ἀρρένων, ἔνθα διδάσκονται καὶ ἐπιστημονικοὶ κλάδοι, δὲν δύναται ἢ νὰ θεωρηθῇ σκάνδαλον, καὶ βαρύτατον μάλιστα, ἡ ἐφαρμογὴ ἀνευθύνων καινοτόμων κατὰ τῆς σχολικῆς προσευχῆς θεωριῶν, ἐν τῷ δημοτικῷ Παρθεναγωγείῳ Βόλου, ὅπερ ἐδέχετο μαθητρίας ἀποφοίτους τῶν δημοτικῶν σχολείων, οὐδὲ δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ ὁπωσοῦν τὴν προσευχὴν ταύτην καὶ τὸν παιδαγωγικὸν σκοπόν της ἡ ἐνίοτε, ᾀδομένη προσευχὴ εἰς τὸ μάθημα τῆς ᾠδικῆς. Καὶ ἀκριβῶς διότι δὲν δύναται, λειτουργεῖ ἁπανταχοῦ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἡ πρωϊνὴ σχολικὴ προσευχή. Ἐὰν δὲ ὁ κ. Δελμοῦζος τὴν κατήργησε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ τις ἵνα ἀνεύρῃ τὰ ἐλατήρια καὶ τοὺς σκοπούς του. Δεδηλωμένος ὀρθολογιστὴς μετὰ ὀρθολογιστικοῦ σχεδίου καὶ προγράμματος διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐκπαίδευσιν ἐπιδιώκοντος ῥιζικὴν ἀλλοίωσιν τῶν ἀπόψεων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀπέκοψε τὴν καθημερινὴν προσευχὴν ἀκριβῶς λόγῳ τῆς μεγάλης θρησκευτικῆς σημασίας αὐτῆς. Εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης τοῦ Ναυπλίου εὑρίσκομεν (σελ. 75—76) καὶ ἄλλην χαρακτηριστικωτάτην ὁμολογίαν τοῦ κ. Δελμούζου· εἰς ὥραν μαθήματος 3—4 μαθήτριαι ἔκαμαν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὅτε ἐσήμαινεν ὁ ἑσπερινός. Συγχρόνως λέγει, καὶ αὗται καὶ αἱ συμμαθήτριαί των ἐχαμογέλων. Τότε ἐκεῖνος παρετήρησεν ὅτι ὁ συνδυασμὸς τοῦ σταυροκοπήματος μὲ τὰ γέλοια εἶναι ἐμπαιγμὸς τῆς θρησκείας καὶ καλύτερα νὰ λείπῃ.

Ἡ δήλωσις αὕτη τοῦ κ. Δελμούζου ἐγένετο πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς κατηγορίας, ὅτι ἐτιμώρησε μαθήτριαν, ἥτις κατὰ τὴν διέλευσιν ἔξωθι ἐκκλησίας εἶχε κάμει τὸν σταυρόν της. Ἀλλ' ἡ δικαιολογία αὕτη ἐγείρει εἰς βάρος του τὰ ἑξῆς· α') διατὶ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀφορμῆς ἐκείνης, ἵνα ὑποδείξῃ τὴν παράλειψιν τοῦ σταυροῦ, ἐνῷ ἦτο παιδαγωγικώτερον νὰ συστήσῃ καὶ ἀξιώσῃ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ γέλωτος ; β') ποία ἦτο ἡ ὑπ' αὐτῶν καὶ τῶν θαυμαστῶν του διαλαληθεῖσα ὑπέροχος διαπαιδαγώγησις ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Παρθεναγωγείῳ Βόλου, ὅταν ὁλόκληρος ἡ τάξις τῶν μαθητριῶν του ἐθεώρησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ὡς εὐκαιρίαν κοινοῦ γέλωτος ; Προφανέστατα ἡ ὀρθολογιστικὴ προσπάθεια τοῦ διευθυντοῦ τοῦ σχολείου εἶχεν ἀποφέρει τοὺς δηλητηριώδεις αὐτῆς καρπούς. Καὶ οὕτω κοράσια οἰκογενειῶν εὐσεβεστάτων μετὰ τὴν ἐπαφὴν αὐτῶν πρὸς τὸ καινοτόμον πρότυπον παιδαγωγικὸν σύστημα, τὸ ἐφαρμοσθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Δελμούζου, ὑπέστησαν, ὡς αὐτὸς οὗτος ἐδήλωσε, κοινὴν μόλυνσιν καταφρονήσεως καὶ χλεύης πρὸς μίαν

ἐκ τῶν ἱερωτάτων συνηθειῶν τοῦ ὀρθοδόξου γυναικείου κόσμου.

Κατὰ τὸν κ. Δελμοῦζον, οἱ παράγοντες τῆς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς προόδου εἶνε πολλοί, ὅπως ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, ἡ ἐκπαίδευσις, τὰ οἰκονομικά, ὁ κοινωνικὸς ἀγὼν καὶ ἄλλα. (Δίκη τοῦ Ναυπλίου σελ. 303). Ἡ ἑλληνικὴ συνείδησις συγκαταλέγει ὡς παράγοντα ὑψίστης σπουδαιότητος καὶ τὴν θρησκείαν. Ὁμοίως φρονοῦσι καὶ ἀποφαίνονται ὑπὲρ τοῦ θρησκευτικοῦ παράγοντος ἐν Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ, Ἑλβετίᾳ, Ὀλλανδίᾳ, Σουηδίᾳ, Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς καὶ πανταχοῦ, ἐξαιρέσει μόνον τῶν ὑλιστῶν, τῶν ἀγνωστικιστῶν, τῶν ὀρθολογιστῶν. Ὁ κ. Δελμοῦζος ἀνήκων εἰς τὴν παράταξιν τῶν τελευταίων ἀπήλειψε τὴν θρησκείαν ἐκ τῶν παραγόντων τῆς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς προόδου, ἢ ἔκρινεν αὐτὴν ἀναξίαν ρητῆς μνείας. Μαρτύριον καὶ τοῦτο τῶν περὶ θρησκείας ἀντιλήψεων ἀνδρὸς ἀξιώσαντος ὅτι ἦτο ὁ κεκλημένος νὰ ἀναμορφώσῃ τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν διὰ τῆς πλήρους μεταρρυθμίσεως τῆς ὅλης ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ὁ κ. Δελμοῦζος τοῦ ἀνωτέρω Δημοτικοῦ Παρθεναγωγείου Βόλου ἔσχε τὴν συνέχειάν του διὰ τοῦ κ. Δελμούζου, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Μαρασλείου τῷ 1923. Ἀπέχοντες νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν σφοδρὰν ἀντιλογίαν τὴν ἐγερθεῖσαν περὶ τὴν νέαν ταύτην πρόσφατον δρᾶσίν του, ὀφείλομεν ὅμως νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψει ὑμῶν τὰ ἑξῆς· α') ὅτι ὁ κ. Δελμοῦζος διορισθεὶς διευθυντὴς αὐτοκράτωρ παρὰ τῷ Μαρασλείῳ μετὰ πλήρους ἐξουσίας περὶ τὴν ὑπόδειξιν καὶ τὴν κατάρτισιν τοῦ παιδαγωγικοῦ ἐπιτελείου του κατέλεξε μεταξὺ αὐτοῦ τὸν κ. Παπαμαύρου ὡς ὑποδιευθυντήν. Οὗτος ἐχρημάτισε καὶ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ «Ἐργασία», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξει τὰς στήλας του εἰς διοχέτευσιν καὶ μετάδοσιν τῶν θεωριῶν τοῦ νεωτέρου ὑλιστικοῦ κομμουνισμοῦ. Προσωπικῶς ὁ κ. Παπαμαύρου ἐν τῷ Β' τόμῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου σελ. 258 θέτει εἰς κατάστασιν διαλύσεως τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, ἐπαναλαμβάνει καὶ αὐτὸς ὅλας τὰς Μαρξικὰς κραυγὰς δι' ἀπελευθέρωσιν ὄχι μόνον τοῦ ἐργάτου, ἀλλὰ καὶ τῆς νεολαίας καὶ τῆς γυναικός, καὶ ἀνακηρύττει παιδαγωγικὰς κορυφὰς τοὺς Γερμανοὺς Βύνεκε καὶ Μπλίερ, συνηγόρους ἀμφοτέρους τῆς μᾶλλον ἐκλελυμένης καὶ ἀκατονομάστου διαφθορᾶς. Καθηγήτρια ἐν τῷ Μαρασλείῳ προσελήφθη καὶ ἡ κυρία Ἰμβριώτου. Καὶ αὕτη τιμᾷ καὶ γεραίρει τὸν Βύνεκες, τοῦ ὁποίου τὸ σχολεῖον «βάζει τὴ βάση τῆς τελειοποιήσεως τῆς ἠθικῆς τοῦ μαθητοῦ διὰ τοῦ ἔρωτος». (Ἔθνος, τῆς 21 Μαΐου 1926). Εἰς δὲ τὰς παραδόσεις της τοῦ μαθήματος τῆς ἱστορίας ὡμολόγησεν αὐτὴ αὕτη ὅτι ἠκολούθει τὰς θεωρίας τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ (Ἔκθεσις Ἀντωνακάκη § 9).

Ὁ κ. Δελμοῦζος πρὸ τῆς τοιαύτης ποιότητος τῶν συνεργατῶν του, οἵτινες ὑπῆρξαν ἐκλεκτοὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ προτιμήσεως καὶ ὑποδείξεως, κατέφυγεν εἰς τὴν ἑξῆς δικαιολογίαν, «ὁ καθένας μας μπορεῖ ἀτομικὰ νὰ ἔχῃ ὁποιαδήποτε πολιτικὴ πίστη θέλει, ἀκόμη καὶ ἀναρχικὸς νὰ εἶνε καὶ σὲ σύλλογο νὰ ἀνήκῃ καὶ θεωρητικὰ στὴν ἐξωσχολική του δρᾶση νὰ εἶνε ὑπὲρ τοῦ ἀναρχισμοῦ. Πῶς μπορεῖ νὰ συμβιβάσῃ σὲ τέτοια περίστασι τὴ δική του πίστη μὲ τὸ ἔργο τοῦ διδασκαλείου, αὐτὸ εἶνε ζήτημα δικῆς του συνειδήσεως. Σὲ αὐτὸ δὲν εἴμασθε ἐμεῖς ποῦ θὰ ἐλέγξωμε» (Ἔκθεσις Ἀντωνακάκη § 72). Κατὰ τὸν Δελμοῦζον λοιπὸν ὁμιλοῦντα ἐν τῇ ἰδιότητι τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Μαρασλείου οἱ συνάδελφοί του ἠδύναντο νὰ εἶνε καὶ ἀναρχικοὶ καὶ νὰ ἀνήκουν εἰς συλλόγους ἀναρχικοὺς καὶ νὰ γράφωσι καὶ κηρύττωσιν ὑπὲρ του ἀναρχισμοῦ. Ἀπορεῖ τις διὰ τί περισσότερον νὰ καταπλαγῇ ἐν τῇ τοιαύτῃ γνωμολογίᾳ, ἥτις τὸν ἄλλοτε διευθυντὴν τοῦ ἀνωτέρου Παρθεναγωγείου Βόλου, τὸν χθὲς ἔτι διευθυντὴν τοῦ Μαρασλείου, τὸν ὡς ὑπέροχον παιδαγωγὸν ἐξυμνούμενον, ἐμφανίζει προστάτην τοῦ ἀναρχισμοῦ ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει μετὰ τόλμης μαρτυρούσης, ὅτι ἐξέρρευσεν ἐξ αὐτοῦ ἀθρόος πᾶς διανοητικὸς καὶ ἠθικὸς ρυθμός. Καὶ ἡ γνώμη αὕτη ἀποδεικνύει καὶ ἄλλο τι μεγίστης σπουδαιότητος, ὅτι ποιούμενος λόγον ἐνίοτε περὶ ἐθνικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ πατρίδος καὶ θρησκείας διαπράττει πολιτικὴν ἀποπλανήσεως πρὸς κατάκτησιν ἐμπιστοσύνης, ἧς δὲν εἶνε ἄξιος, διότι οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐρείπια καὶ ἀποσύνθεσιν δύναται νὰ προκαλέσῃ παιδαγωγὸς δεχόμενος, ὅτι εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐκπαιδεύσεως δύναται νὰ χρησιμοποιῇ καὶ καθηγητὰς ἀναρχικούς, καὶ ἀνήκοντας εἰς ἀναρχικοὺς συλλόγους, ἀλλὰ καὶ δημοσιογραφοῦντας ὑπὲρ τοῦ ἀναρχισμοῦ.

Ἴσως ἤθελε λεχθῇ ὅτι ὁ κ. Δελμοῦζος διέστη πρὸς τὸν κ. Γληνὸν καὶ ἀπεσχίσθη τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου ὑποστηρίζων σὺν ἄλλοις ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις πρέπει νὰ καλλιεργῇ καὶ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα. Ἀλλὰ γνωρίζομεν ἤδη ὅτι ἡ κατὰ τὸν κ. Δελμοῦζον ὀρθολογιστικὴ καλλιέργεια τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος γίγνεται διὰ μεθόδου καταλυούσης τὰς βάσεις τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους, ἐξαπατωμένου ὅτι τὸ Δελμούζειον σύστημα ἐφαρμόζει καὶ εἰς τὸ θρησκευτικὸν μέρος τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀνωτέρας καὶ σκοπιμωτέρας παιδαγωγικὰς μεθόδους.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὸν κ. Δελμοῦζον.

Β'. *Ὡς πρὸς τὸν κ. Δ. Γληνόν.*

Ὁ κ. Δ. Γληνὸς διευθυντὴς τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας προσέλαβεν εἰς αὐτὴν καθηγητὴν διὰ τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν τὸν κ. Κ. Βάρναλην. Δικαιολογῶν τὴν πρόσληψιν ταύτην ὁ κ. Γληνὸς εἰς ἔγγραφον αὐτοῦ πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἠλείας κ. Ἀντώνιον ἐνεργήσαντα ἀνακριτικῶς τὸ παρελθὸν ἔτος κατ' ἐντολὴν τῆς Ι. Συνόδου λέγει· «ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ κ. Βάρναλης ἦτο ἁπλοῦς καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημίας διδάσκων δύο ὥρας τὴν ἑβδομάδα. Καμιὰ σχέση δὲν ἔχει μὲ τὴν ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμιση.» Ἀλλ' ὁ κ. Βάρναλης ἔχει δημοσιεύσει τῷ 1922 «τὸ φῶς ποῦ καίει» ἔργον ἀνευλαβέστατον κατὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος, καὶ τῷ 1923 ἕτερον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ λαὸς τῶν μουνούχων» ἔνθα ἐξυμνεῖ τὸν ἐλεύθερον ἔρωτα καὶ τὸν λεσβιασμόν. Ἰδεολογικῶς λοιπόν, ἠθικῶς, κρατικῶς δὲν ἠδύνατο

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΜΑΡΤΙΟΣ	4	Κυρ. Α΄ Νηστ.	Κυρ. Α' Νηστ.	Ε'	α'
	11	Κυρ. Β' Νηστ.	Κυρ. Β' »	ΣΤ	β'
	18	Κυρ. Γ' Νηστ.	Κυρ. Γ' »	Ζ'	βαρὺ
	25	Εὐαγγελισμοῦ	Εὐαγγελισμοῦ	ἑορ	δ'

νὰ ἔχῃ θέσιν ἐν τῇ Παιδαγωγικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὁποίας ἦτο πλήρης ἄρνησις καὶ ἀντίθεσις. Ἀλλ' ὁ κ. Γληνὸς τὸν προσέλαβε. Διὰ τί; Μόνη λογικὴ ἐξήγησις δύναται νὰ εἶναι τὸ ὅτι αἱ ἀληθεῖς προθέσεις του καὶ οἱ ἐπιδιωκόμενοι σκοποί του δὲν ἀπεῖχον πολὺ τῶν τοῦ κ. Βάρναλη. Καὶ τὴν ἐξήγησιν ταύτην καθιστᾷ εὐπρόσδεκτον τὸ γεγονὸς ὅτι μεταξὺ τῶν καθηγητῶν τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ἐγίγνοντο κομμουνιστικαὶ συζητήσεις. Ὁ κ. Ἀντωνακάκης ἐν τῇ ἐκθέσει του (§ 76) ἔκρινεν ὅτι οἱ καθηγηταὶ ἔπρεπε νὰ διδαχθῶσι τὸν κομμουνισμὸν διὰ νὰ εὑρίσκωσιν ἐπιχειρήματα, ὅπως ἀντεπεξέρχωνται κατὰ τῶν κομμουνιζόντων μαθητῶν των. Ἡ ἑρμηνεία ὅμως αὕτη ἐλέγχει ὑπερβολικὴν σπουδήν. Ὁ κομμουνιστικώτατος καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημίας τῆς Παιδαγωγικῆς κ. Βάρναλης, δὲν μετέσχε βεβαίως εἰς συζητήσεις ἀποσκοπούσας τὴν χορήγησιν ὅπλων κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Αὐτὸς δὲ ὁ Γληνὸς διὰ τῆς πρό τινων μηνῶν δοθείσης ὑπ' αὐτοῦ φανερᾶς κατευθύνσεως εἰς τὸ Σωματεῖον τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου» κατέστησε φανερώτατον ὅτι ἰδεολογία του καὶ σκοποί του ἔχουσιν ἀντληθῇ ἐκ τῶν δεξαμενῶν τοῦ μαρξισμοῦ.

Κατὰ τὴν ἐφετεινὴν γενικὴν συνέλευσιν τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου» (ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου—14 Μαρτίου) ὁ κ. Γληνὸς ὑπέβαλεν ἓξ προτάσεις ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου». Διὰ τῆς 5ης προέτεινεν ὅπως ἡ ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμισις ἐν Ἑλλάδι ρυθμισθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πάλης τῶν τάξεων. Διὰ δὲ τῆς 6ης «δὲν θεωρεῖ ἀναπόσπαστη ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς δημοσίας ἀγωγῆς τὴ διδασκαλία θρησκευτικῶν μαθημάτων στὰ σχολεῖα»· δηλαδὴ προτείνει τὴν κατάργησιν τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος ἐκ τοῦ σχολικοῦ προγράμματος. (Ἴδε Ἀναγέν. μηνιαῖον περιοδικὸν ἀριθ. 9 καὶ 10 Μάης—Ἰούνης 1927 σελ. 561). Καὶ ἡ πλειοψηφία τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου» καὶ ἐψήφισε τὰς προτάσεις ταύτας καὶ ἀνέδειξε πρόεδρον τοῦ Σωματείου τὸν κ. Γληνὸν (αὐτόθι σελ. 570). Πασίγνωστον δὲ τυγχάνει ὅτι τοιαῦται προτάσεις καὶ ἐπιδιώξεις περιλαμβάνονται εἰς τὰ θεμελιώδη ἄρθρα τοῦ νεωτέρου κομμουνισμοῦ ἢ ἄκρου σοσιαλισμοῦ ὡς διεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου Καρόλου Μὰρξ ἐπιζητήσαντος διὰ τῶν τοιούτων μέσων νὰ διασαλεύσῃ τὸ χριστιανικὸν αἴσθημα τῆς νεωτέρας κοινωνίας διὰ τῆς ἀθέου ἐκπαιδεύσεως τῶν νέων καὶ νὰ ἀνάψῃ ἀγρίους πολέμους εἰς τοὺς κόλπους τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν.

(Ἀκολουθεῖ

Η ΔΟΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΧΥΡΟΝ

Πότε δεκτὴ ἡ Ἐξέλιξις.

Τί σημαίνει ἡ λέξις «ἐξέλιξις»;

«Ἐξέλιξις» σημαίνει βαθμιαίαν δι' ἀναπτύξεως ἐκδήλωσιν προϋπαρχούσης δυνάμεως. Εἶνε ἡμέρα, καθ' ἣν ἀποκαλύπτεται ὅ,τι ἤδη προελάνθανεν ἐν τῇ ὕλῃ, ἥτις κεῖται ὡς βάσις τοῦ κόσμου. Καὶ αὕτη εἶνε ἡ μόνη δυνατὴ ἔννοια τῆς ἐξελίξεως, διότι ἡ βαθμιαία αὐταύξησις οὐδὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ οὔτε ἐκ τοῦ ἐμβρύου. οὔτε ἐκ τῆς διαπύρου κοσμικῆς μάζης, καὶ ἐν ᾗ ἔτι περιπτώσει ἡ πορεία τῆς αὐξήσεως ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ αἰῶνας. Ἡ φορὰ λοιπὸν τῆς ἐξελίξεως πάντοτε καὶ ἀναγκαίως προϋποθέτει φορὰν «ἀνελίξεως», ἤτοι τὸ ἀναπτυσσόμενον δέον νὰ ἦνε δεδομένον πρὸ τῆς φορᾶς τῆς ἀναπτύξεως.

Τῶν νεωτέρων ἐξελικτικῶν φιλοσόφων τις προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐξέλιξιν κατὰ τρόπον παρακάμπτοντα τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἀνελίξεως. Ἐὰν κύτταρον—λέγει— «ὑπὸ εὐνοϊκὰς περιστάσεις» ἐπί τινα μόνον ἔτη κατορθώνῃ νὰ ἀναπτυχθῇ εἰς ἄνδρα, οὐδὲ μία δυσκολία ὑπάρχει νὰ ἐννοήσωμεν πῶς «ὑπὸ ἀναλόγους εὐνοϊκὰς συνθήκας» ἓν κύτταρον, ἀναπτυσσόμενον ἐπὶ ἑκατομμύρια ἐτῶν, ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀρχὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει. Βεβαίως, τὸ νὰ ἐκτυλιχθῇ δεδομένον κουβάρι κλωστῆς εἶνε εὔκολον, ἀφοῦ τοῦτο εἶνε ***δεδομένον***· ἀλλ' ὅταν δὲν ἦνε δεδομένον, πῶς θὰ ἐκτυλιχθῇ; Ἄλλαις λέξεσι, ***πόθεν*** προκύπτουν εἰς μέσον αἱ «εὐνοϊκαὶ συνθῆκαι», χάρις εἰς τὰς ὁποίας τὸ ἁπλοῦν κύτταρον γίνεται ἄνθρωπος;

Ἀπὸ ἐπόψεως χριστιανικῆς εἶνε ἆρά γε δεκτὴ ἡ ἐξέλιξις ὡς γενικὴ ἀρχὴ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ κόσμου;

Ὑπάρχουν, πράγματι, πολλοὶ λόγοι συνηγοροῦντες ὑπὲρ τῆς τοιαύτης παραδοχῆς τῆς ἐξελίξεως ἐὰν ὀψέποτε ἤθελεν αὕτη ἀποδειχθῇ ὡς ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια ἀναντίρρητος. Καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ γείνῃ δεκτὴ οὐ μόνον διότι ὁ ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ νόμου παρὰ παντὸς ἀπαιτούμενος βαθὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν σεβασμὸς μᾶς ἀναγκάζει νὰ δεχθῶμεν πᾶν ὅ,τι ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀπεδείχθη ὡς ἀναμφισβήτητον γεγονός, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν τῇ ἰδέᾳ τῆς ἐξελίξεως, ὡς ἀρχῆς ἑρμηνευτικῆς, οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἀντιφάσκον πρὸς τὴν ὑψίστην τοῦ θεϊσμοῦ μορφήν. Ἐπιφανεῖς ἤδη θεολόγοι καὶ ἀπολογηταὶ ἐδέχθησαν, ὅτι ἡ δι' ἐξελίξεως δημιουργία τοῦ κόσμου δὲν ὑποβιβάζει τὴν περὶ τοῦ θεοῦ ἰδέαν ὡς Δημιουργοῦ τοῦ κόσμου. Ἀπ' ἐναντίας θεωρεῖται ὡς ἐννοοῦσα τὸν θεὸν πολὺ

ἐγγύτερον πρὸς τὴν τοῦ κόσμου ζωήν. Διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς ἰδέας τῆς ἐξελίξεως ἐκμηδενίζεται ἡ τεραστία ἐκείνη ἄβυσσος τῶν χιλιάδων ἐτῶν, ἥτις ἄλλως θὰ ἐμεσολάβει μεταξὺ τοῦ ἐξελικτικοῦ καὶ τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ ὀπαδὸς τῆς ἐξελίξεως καὶ σήμερον ἔτι ζῇ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δημιουργίας καὶ ἰδίοις ὀφθαλμοῖς θεωρεῖ τὴν μεγάλην δημιουργικὴν φοράν.

Ἐν ᾗ ὅμως περιπτώσει ἀπορριφθῇ ἡ ὑπό τινων οὕτω καλουμένη «ὑπόθεσις τοῦ θεοῦ», πᾶσα ἐξήγησις τῆς ἐξελίξεως διὰ προδεδομένης καὶ πλήρως ἀποχρώσης ἀνελίξεως ἀποκλείεται. Ἐνώπιόν μας θὰ ἔχωμέν τι τελείως ἀκατανόητον, ἤτοι μίαν τεραστίαν πυραμίδα στηριζομένην ἐπὶ τῆς κορυφῆς της, ὑπ' οὐδενὸς ὅμως ὑποβασταζομένης. Ἡ παραδοχὴ τῆς παραδοξότητος ταύτης καὶ ἡ προσπάθεια συγχρόνως νὰ ὑποδεικνύωνται ἀνυπέρβλητοι δυσκολίαι ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει εἰμὴ ὑπερπηδᾶν μὲν τὴν δοκόν, προσκρούειν δὲ εἰς τὸ ἄχυρον.

Ἓν παράδειγμα εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ μᾶς δώσῃ σαφῆ ἰδέαν τοῦ πράγματος.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Κοινωνία.

Διὰ τοὺς νομίζοντας ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὰς σημερινὰς συνθήκας, διὰ τοὺς ἐπιζητοῦντας λύσεις ποικίλας τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, ἀφισταμένας πολλάκις τῆς δυνατῆς πραγματικότητος, διὰ τοὺς ὀνειροπόλους αἰσιωτέρου μέλλοντος τῆς Κοινωνίας, ὑπάρχουν ἀναμφιβόλως πολλὰ ζητήματα ἄλυτα, διότι δὲν ἔτυχε νὰ τα προσέξουν ποτὲ καὶ πρὸ παντὸς διότι δὲν ἔτυχε νὰ τὰ ζήσουν. Δύο Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἀρχίζουν κατ' αὐτὰς ἀντικειμενικὴν ἐξέτασιν τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου δι' ἐλευθέρας πρὸς τοὺς φοιτητὰς συζητήσεως. Ὁ κ. Ἀμ. Ἀλεβιζᾶτος θὰ ἐξετάσῃ τὸ πρόβλημα τῆς «Κοινωνικῆς ἀξίας τοῦ Χριστιανισμοῦ» καὶ ὁ κ. Π. Μπρατσιώτης τὸ θέμα περὶ τῶν «κοινωνικῶν ἀρχῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἡ τὰ πάντα θέλουσα νὰ γνωρίζῃ καὶ περὶ τὰ ὕψιστα ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐνδιαφέρεται φοιτητικὴ νεότης, διατὶ τάχα νὰ μὴ ἐγκύψῃ περισσότερον εἰς παρόμοια θέματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι μόνον, ὡς παρὰ τῶν ἡμιμαθῶν πιστεύεται, διὰ τοὺς θεολόγους. Εὐχόμεθα αἱ εὐκαιρίαι τῆς μελέτης νὰ πολλαπλασιασθοῦν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχῃ ἰδεολόγος μὴ ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίζῃ καὶ τὰς ἀντιθέτους ἀπόψεις.

Καὶ πάλιν περὶ Κινηματογράφου.

Μετὰ τὴν γνωστὴν ἀπεργίαν τῶν Κινηματοθεάτρων διεδόθη ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν νομοθετικοῦ τινος διατάγματος, τοῦ μόνου, δυστυχῶς, προβλέποντος τὴν προστασίαν τῶν ἀνηλίκων ἀπέναντι τοῦ ἐκ τῶν ἀντιπαιδαγωγικῶν ταινιῶν κινδύνου. Πρόκειται περὶ τῆς γνωστῆς διατάξεως, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται μὲν τελείως εἰς παῖδας ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἡ εἰς Κινηματογράφους φοίτησις μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 10 ἐτῶν, ἐπιτρέπεται δὲ αὕτη ἀπὸ 11 ἕως 15 ἐτῶν, ἐφ' ὅσον συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ γονέως ἢ ἐπιτρόπου ἢ τοῦ παρ' αὐτῶν ἐντεταλμένου ἐνηλίκου προσώπου. Δικαίως πολλαὶ κοινωνικαὶ ὀργανώσεις τῆς πρωτευούσης διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς ὑποχωρήσεως ταύτης, παρ' ὅλον ὅτι, ὡς πολὺ ὀρθῶς ὑποδεικνύει τὸ ἔγγραφον αὐτῶν, καὶ ἡ περὶ ἧς πρόκειται διάταξις δὲν εἶναι ἐπαρκὴς διὰ τὴν φρούρησιν τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἐπειδὴ ὅμως μόνον αἱ ἀπαγορεύσεις δὲν ἔχουν καὶ ἀποτέλεσμα, προκειμένου ἰδίως περὶ ζητημάτων ἀγωγῆς, ὡς καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐτονίσθη, ἡ σύστασις τοῦ Συνδέσμου πρὸς ἀνάπτυξιν παιδικῶν κινηματογράφων, ἀποτελεῖ τὸ σταθερώτερον βῆμα, νομίζομεν, πρὸς τὴν ἐπιθυμητὴν τοῦ ζητήματος πρόοδον. Ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους ἐνισχύοντας πάσῃ δυνάμει τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν τῶν μετεχουσῶν τοῦ Συνδέσμου λαμπρῶν ὀργανώσεων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν εἰς τρεῖς τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐξετάσασα διάφορα ζητήματα.

— Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ διωρίσθη ὁ κ. Ἰωάννης Δόξας, παραστὰς τὸ πρῶτον κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης.

—Ὑπεβλήθη τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ διαμαρτυρία τῶν Κοινοτήτων Νεοχωρίου, Ζευγολατιοῦ, Στενοῦ κλπ., τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας, κατὰ τῆς ἐπαπειλουμένης διαρπαγῆς τῶν κτημάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαρσῶν, τῆς Μητροπόλεως Μαντινείας.

—Ὑπὸ τοῦ ἱερέως Ἰωάννου Πετροπούλου ἐφημερίου Πύργου—Ἠλείας ὑπεβλήθη τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, πρὸς ἔγκρισιν, Ἱστορία τῆς Καινῆς Διαθήκης, πρὸς χρῆσιν τῆς Β' τάξεως τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ Παρθεναγωγείων τοῦ Κράτους, ἥτις παρεπέμφθη τῷ Διευθυντῇ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου Σχολῆς Ἀρχιμ. Εὐαγγέλῳ Ἀντωνιάδῃ, ὅπως διεξερχόμενος αὐτὴν γνωρίσῃ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν ἐπὶ ταύτης γνώμην αὐτοῦ.

—Διὰ διατάγματος τῇ 23 Δ]βρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 10 Φεβρουαρίου ἐν. ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 16 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Μεντοῦλι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρυστίας ἀποσπώμενον τῆς 'Ενορίας Καλλημεριανῶν ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους.

—Διὰ διατάγματος τῇ 23 Δ]βρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 10 Φεβρουαρίου ἐν ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 16 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Μικρὰ Πολιάνη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίλκης καὶ Σταγῶν ἀποσπώμενον τῆς 'Ενορίας τοῦ χωρίου Γορζῆ, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τῶν Ταξιαρχῶν.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 23 Δεκεμβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 10 Φεβρουαρίου ἐν. ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 16 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Ῥόγια τῆς Κοινότητος Λετσίνου, τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἀποσπώμενον τῆς ῥηθείσης Κοινότητος Λετσίνου, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 18 Φεβρουαρίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ αὐθημερὸν δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 31 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη ὅπως ἡ ὑπὸ τοῦ 'Επισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῶν δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν σωματικοῦ περιορισμοῦ, ἐν τῇ ἐν Τήνῳ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τὴν Μοναχὴν 'Αμβροσίαν Παπαντωνίου, ἀδελφὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, τῆς ὡς ἄνω Ἱερ. Μητροπόλεως Παροναξίας, ἐκτιθῇ αὕτη εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ γυναικείαν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

— Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας κατηρτίσθη ἡ ἐπιτροπὴ ἥτις θ' ἀναλάβῃ τὴν διοργάνωσιν τοῦ ἐν 'Αθήναις προσεχῶς συνερχομένου Διεθνοῦς Βυζαντινολογικοῦ συνεδρίου. Τὰ μέλη αὐτῆς ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς: 'Επίτιμος πρόεδρος ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν κ. Χρυσόστομος καὶ ἐπίτιμα μέλη οἱ κ. κ. Ὑπουργοὶ τῶν 'Εξωτερικῶν καὶ τῆς Παιδείας, τακτικὰ δὲ μέλη οἱ κ. κ. 'Εμμ. Μπενάκης, 'Αλ. Διομήδης, Ι. Δροσόπουλος, Διον. Λοβέρδος, Θ. Λεκατσᾶς. 'Επίσης οἱ κ. κ. Λέκκας διευθυντὴς τοῦ τμήματος ξένων καὶ ἐκθέσεων τοῦ ὑπουργείου 'Εθνικῆς Οἰκονομίας καὶ ὁ κ. Καλαποθάκης τοῦ Γραφείου Τύπου τοῦ Ὑπουργείου τῶν 'Εξωτερικῶν. Τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι οἱ κ. κ. Δυοβουνιώτης, Οἰκονόμου, 'Αδαμαντίου, Βέης, Παπούλιας, Φ. Κουκουλές, Παπαδόπουλος, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Γεννάδιος, Παπαφράγκου, Ῥάδος, 'Ορλάνδος, Ζάχος, Κουρουνιώτης, Λούβαρης, Ἄμαντος, Ξυγκόπουλος, Βολονάκης, Κουγέας, Πεζόπουλος, Μενάρδος, Ξανθουλίδης, Κούζης καὶ γενικὸς γραμματεὺς τῆς ἐπιτροπῆς θὰ εἶναι ὁ διευθυντὴς τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου κ. Σωτηρίου. Τακτικὸς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς θὰ εἶναι ὁ κ. Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν. Μεταξὺ τῶν πρώτων ἀσχολιῶν τῆς ἐπιτροπῆς θὰ εἶναι ἡ μεταφορὰ τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου ἐκ τῶν ὑπογείων τῆς 'Ακαδημίας εἰς τὸ κτίριον τῆς δουκίσσης τῆς Πλακεντίας παρὰ τὴν ὁδὸν Κηφισσίας. Πρὸς τοῦτο θὰ ἐξοδευθῇ σημαντικὸν ποσὸν λαμβανόμενον ἀπὸ τὸ κληροδότημα Συναδινοῦ. Τὸ συνέδριον, πιστεύεται, ὅτι θὰ συγκεντρώσῃ πλῆθος ἐπιστημονικοῦ κόσμου καὶ ὅλους τοὺς Βυζαντινολόγους. Τὸ πρῶτον Διεθνὲς Βυζαντινολογικὸν συνέδριον συνεκροτήθη κατὰ τὸ 1924 εἰς τὸ Βουκουρέστιον, τὸ δεύτερον δὲ εἰς τὸ Βελιγράδιον πέρυσιν.

— Συμφώνως πρὸς τὸ 7ον ἄρθρον τοῦ ἀναθεωρηθέντος Καταστατικοῦ τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» τῆς 'Αρχιεπισκοπικῆς 'Αθηνῶν ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ Συνδέσμου καθ' ἃς ἐξελέγησαν κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας ὡς Σύμβουλοι: ἐξ 'Α θ η ν ῶ ν μὲν οἱ αἰδ. Λ. Παπαναστασίου, Κ. Ῥωμανός, 'Ηλ. 'Ανδρικόπουλος, Ν. Παπαδόπουλος, 'Ι. Γιαννούλης καὶ 'Ι. Ζησιμόπουλος. 'Αναπληρωματικοὶ δὲ οἱ αἰδ. Α. Νησιώτης, 'Ι. Σακᾶς, ὁ πανοσ. ἀρχιμανδρίτης 'Ι. Πασαράντου καὶ ὁ αἰδ. Ν. Λαμπρόπουλος. 'Ε κ Π ε ι ρ α ι ῶ ς δὲ ἐξελέγησαν οἱ αἰδ. Β. Μακρῆτ, Β. Χούπης καὶ 'Αλ. Ψυχογυιός. 'Αναπληρωματικοὶ δὲ ὁ αἰδ. κ. 'Ιάκ. Μουρούζης, οἱ πανοσ. ἀρχιμ. Θεόκλητος Σφήνας καὶ Νεκτάριος Καπετανάκης καὶ ὁ αἰδ. 'Αντώνιος Κουμῆς. Συνελθὸν δὲ τὸ Συμβούλιον ἐξελέξατο 'Αντιπρόεδρον τὸν αἰδ. Κ. Ῥωμανόν, Γραμματέα τὸν αἰδ. Ν. Παπαδόπουλον, Ταμίαν τὸν αἰδ. 'Ηλίαν 'Ανδρικόπουλον καὶ Ἔφορον τὸν αἰδ. Α. Νησιώτην. Τὸ νέον Συμβούλιον ἐνεφανίσθη τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐνώπιον τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου ὡς Προέδρου τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» καὶ ἐζήτησε τὰς εὐλογίας του.

— Ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τοῦ Τύπου διεθνοῦς 'Επιτροπῆς τῆς ὀργανώσεως «Ζωὴ καὶ 'Εργασία»(Life and Work) δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν κ. 'Αμίλκαν 'Αλιβιζᾶτον, μέλος τῆς Διεθνοῦς ταύτης 'Επιτροπῆς, εἰδοποίησεν ὅτι τὸν προσεχῆ Μάϊον ἐν Κολωνίᾳ τῆς Γερμανίας θὰ γίνῃ Διεθνὴς Ἔκθεσις Τύπου, τῆς ὁποίας σπουδαιότατον Τμῆμα θὰ ἀποτε-

λέση ὁ ἐκκλησιαστικὸς καὶ θρησκευτικὸς Τύπος. Οὗτος, συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν ἐκδοτῶν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων θρησκευτικῶν περιοδικῶν, ἀπετάθη πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις διὰ τὸν διακανονισμὸν τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Τύπου ὥρισεν Ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας Ἀμβροσίου, κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, Παν. Μπρατσιώτου, καθηγητῶν τοῦ Πανεπισιημίου, Μιχαὴλ Γαλανοῦ, Πανοσ. Πρ. Καλλιοντζῆ καὶ Ἰωάννου Παπαδοπούλου. Ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἑνιαίαν ἐμφάνισιν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Τύπου ἀπετάθη πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὰς ἄλλας αὐτοκεφάλους Ἑλληνικὰς Ὀρθοδόξους Ἀρχιεπισκοπάς, εἰδοποιοῦσα αὐτὰς περὶ τῶν τῆς Ἐκθέσεως καὶ δηλοῦσα ὅτι εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν θὰ ἀντιπροσωπευθῶσιν ἀπ' εὐθείας ἐν τῇ εἰρημένῃ Ἐκθέσει εἶνε πρόθυμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν παρ' αὐτῇ ἀντιπροσωπείαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις παλαιὸς Ἁγιοταφίτης, ὁ μοναχὸς Γοργίας. Ἐχρημάτισεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη γραμματεὺς ἐν τῷ Ἱερῷ Κοινῷ τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ ἐν τῷ Μετοχίῳ ΚΠόλεως. Τῆς κηδείας του προέστη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, παρέστησαν δὲ ὁ Ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ πάντες οἱ ἐν Ἀθήναις Ἁγιοταφῖται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης ἐπεσκέφθη τὸν παρελθόντα μῆνα τὴν περίπυστον Μονὴν τοῦ Σινᾶ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ὁ Μητροπολίτης Βαρσοβίας προέβη εἰς διάβημα παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Θρησκευμάτων περὶ ἀναγνωρίσεως ἐννέα νέων ἐνοριῶν Ὀρθοδόξων ἐν Γαλικίᾳ, ἀπονομῆς δὲ τοῦ δικαιώματος ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους εἰς τοὺς διορισθησομένους ἐκεῖ ἱερεῖς καὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν ὡς διδασκάλων τῶν θρησκευτικῶν χάριν τῶν ἐκεῖ ἐνοριῶν. Διὰ διαβήματος ἑτέρου ἡ Πολωνικὴ Ἐκκλησία ἐζήτησεν, ὅπως ἀποδοθῇ εἰς αὐτὴν ἡ ὑπὸ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ κλήρου κατεχομένη ἐν Ποδμορὸζδ (Βύλνας) ἐκκλησία, ἐπιτραπῇ δὲ ἡ συνέχισις τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἐν Μπελοστὸκ ναοῦ καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ κλειστοῦ ναοῦ Μαλο—Μοζηκόβσκιη.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Οἱ πρεσβυτεριανοὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀνέλαβον σπουδαιότατον διὰ τὴν ἱστορίαν ἀρχιτεκτονικὸν ἔργον. Ἀπεφάσισαν, κατὰ τὰς εἰδήσεις τῆς «Θρησκευτικῆς Ἑβδομάδος» τῆς Γενεύης, νὰ κτίσωσιν ἐν Βασιγκτῶνι τὸν «Ἐθνικὸν Πρεσβυτεριανὸν ναόν», διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ὁποίου προϋπελογίσθη δαπάνη πέντε ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Παρὰ τὸν ναὸν θὰ κτισθῶσιν, ἡ αἴθουσα τοῦ πρεσβυτερίου, ἡ ἐνοριακὴ αἴθουσα, τὸ κτίριον τοῦ κυριακοῦ σχολείου καὶ εἰδικὸς χῶρος διὰ τὰς ὑπαιθρίους ἱεροτελεστίας καὶ συνελεύσεις.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἐκυκλοφόρησε τὸ «Διεθνὲς Δελτίον» τοῦ παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν». Τὸ τελευταῖον ὑπ' ὄψει ἡμῶν τεῦχος. (Ἰανουάριος 1928) εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματας τῆς προπαρασκευῆς τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν τέκνων τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ «Ἐκκλησία» ἐπιφυλάσσεται νὰ δώσῃ ἐν καιρῷ εὐρεῖαν περίληψιν τῆς περισπουδάστου μελέτης.

—Ἀναγινώσκομεν ὅτι, χάρις εἰς ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν ἱδρύθη καὶ τέταρτον σχολεῖον διὰ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἐν Alice. Τὸ Σχολεῖον τοῦτο προωρίσθη ὅπως ἐξελιχθῇ εἰς Πανεπιστήμιον, χάριν ἀποκλειστικῶς τῶν μαύρων φοιτητῶν. Μελετᾶται ἐπίσης καὶ διεξάγεται εἰδικὸς ἔρανος διὰ τὴν ἵδρυσιν φοιτητικοῦ οἴκου ἐν Fort Hare τῆς Ν. Ἀφρικῆς.

—Ὑπὸ τῆς Παγκοσμίου φοιτητικῆς Χριστιανικῆς Ὁμοσπονδίας μελετᾶται ἡ σύγκλησις παγκοσμίου φοιτηκικοῦ Συνεδρίου, ἀπεστάλησαν δὲ εἰς τὰς διαφόρους χώρας ἐγκύκλιοι, δι' ὧν ζητεῖται ἡ γνώμη τῶν ἑκασταχοῦ ἐθνικῶν φοιτητικῶν ὀργανώσεων περὶ τοῦ προγράμματος, ὅπερ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθηθῇ ἐν τῷ Συνεδρίῳ.

—Ἔκ τινος τελευταίας στατιστικῆς πληροφορούμεθα ὅτι κατ'ἔτος συμβαίνουσιν ἐν Γερμανίᾳ 12000—14000 αὐτοκτονιῶν. Ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὁλικὸν ἀριθμὸν τοῦ πληθυσμοῦ ἡ ἀναλογία τῶν αὐτοχείρων εἶναι μεγαλειτέρα ἐν Γερμανίᾳ ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις. Τῷ 1925 ὁ μέσος ὅρος τών αὐτοχείρων ἦτο 24,5 ἐπὶ ἀναλογίας 100000 κατοίκων. Πρῶτον εἰς τὴν σειρὰν ἔρχεται τὸ Βερολῖνον μὲ 43 αὐτόχειρας ἐπὶ 100000 ψυχῶν.

ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Κυριακὸν ἀνάγνωσμα ἢ Εὐαγγελικὸν δίδαγμα.—Ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν ὑπὸ Τιμοθέου Σοφιανοῦ ἱερέως ἐν Πειραιεῖ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Διδυμοτείχου Φιλαρέτου Βαφείδου, Ἡ ἀγάπη καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Γρηγορίου Παλαμᾶ». Θεσσαλονίκη 1927.

Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Γενναδίου, Διάλεξις περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Νέων Χωρῶν. Θεσσαλονίκη 1928.—Ἡ διάλεξις αὕτη, ἥτις θὰ ἠδύνατο μᾶλλον νὰ ἀποκληθῇ ἱστορικὴ πραγματεία, ἀποτελεῖ συστηματικὴν ἔκθεσιν τοῦ ζητήματος τῆς διοικήσεως τῶν μητροπόλεων συνεπείᾳ τῶν τελευταίων πολέμων προσαρτηθεισῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα νέων χωρῶν, ἐκκλησιαστικῶς ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὸ ζήτημα τοῦτο

ἔσχε τέσσαρας φάσεις· α) ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν νέων χωρῶν μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ πανευρ. πολέμου (1912—1915) β) μέχρι τῆς ἀνακωχῆς τοῦ Μούδρου (1918]· γ) μέχρι τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς [192', καὶ δ] μέχρι τοῦ νῦν. Ὁ Παναγ. συγγραφεὺς τῆς μελέτης ταύτης ἦτο ὁ μᾶλλον ἐνδεδειγμένος πρὸς σύνταξιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου κεφαλαίου τῆς συγχρόνου ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας ὡς λαβὼν ἐνεργότατον μέρος ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ, διὸ καὶ ὀφείλονται αὐτῷ χάριτες ὅτι μετ' ἀγαστῆς ἀκριβολογίας καὶ ἀντικειμενικότητος συλλέξας περιέσωσεν εἰς ἓν κατασπάρτους εἰδήσεις ἐν οὕτω ἀνωμάλοις τοῖς καιροῖς.

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΥΡΟΥ

Ἀπολογισμὸς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου—31 Δεκεμβρίου 1927.

ΕΣΟΔΑ

Κατ' ἐνορίαν		
Ἅγιος Γεώργιος	Δρ.	33,995.—
Ἅγιος Νικόλαος	»	26,823.95
Μεταμόρφωσις	»	24,181.60
Κοίμησις	»	18,923.50
Κατὰ Κεφάλαιον		
Ἐκ συνδρομῶν	»	49,078.50
Ἐκ Δωρεᾶς Μητροπολίτου	»	1,300.—
Ἀντων. Τσιροπινᾶ	»	2,000.—
Ἐμμαν. Τσιροπινᾶ	»	2,000.—
Σταματίου Βαφιαδάκη	»	3,000.—
Διάφοροι δωρεαὶ	»	6,092.—
Εἰς μνήμην συμπολιτῶν	»	1,815.—
Ἐκ κυτίων	»	23,753.40
Ἐκ δίσκων	»	5,464.75
Ξενάκειον κληροδότημα	»	9,410.40
Ἐκ τόκων	»	1,493.—
	Δρ.	105,417 05
Ὑπόλοιπον παρελ. χρήσεως	»	4,787.40
Εἰς Ἐμπορικὴν Τράπεζαν	»	10,000.—
Ἐν ὅλῳ	Δρ.	120 204.45

ΕΞΟΔΑ

Ἔγγραφαὶ καὶ βιβλία	Δρ.	1,173.—
Ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα	»	1,005.—
Φάρμακα καὶ νοσηλεία	»	1,109.—
Γάλα	»	709.45
Ναῦλοι	»	540.—
Ἀποφυλάκισις	»	205.—
Περίθαλψιν Παιδὸς	»	2,535.—
Ποσοστὰ	»	1,067.—
Γραφικὴ ὕλη	»	1,051.—
Ἐπιδόματα	»	92,286.—
	Δς.	102,680.45
Ὑπόλοιπον εἰς μετρητὰ	»	17,524.—
	Δρ.	120,204.45

Ὁ Πρόεδρος καὶ ἀ. α.
Δημ Γιούργας Ἱερεὺς

Ἡ Ταμίας
Μαριγὼ Κουτσοδόντη

Ἡ Γραμματεὺς
Μαρία Ναυπλιώτου

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 25 ἀμνοὶ ἐκ τῆς ἐν Μπάστα Λεχαινῶν διαχειμαζούσης ποίμνης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγ Λαύρας. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 4ην Μαρτίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην—12ην μεσημβρινὴν ἐν Λεχαινοῖς ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἀλεξάνδρου Καλπούρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται δραχμὰς 150 ἕκαστος ἀμνός. Ὅροι συγγραφῆς καὶ πᾶσα σχετικὴ πληροφορία παρὰ τῷ εἰρημένῳ Συμβολαιογράφῳ. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίας Λαύρας τῇ 22 Φεβρουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἡ μὲν ἐκ τῆς ποίμνης κόπρος τῆς διαχειμαζούσης ἐν Μπάστᾳ Λεχαινῶν, τετραετοῦς δὲ ἐνοικιάσεως τὸ ὑπολειφθὲν τμῆμα Β.' λαχανοκήπου καὶ παρ' αὐτῷ οἰκίσκος ἐν θέσει Ἅγιος Ἀλέξιος τῶν Πατρῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 11ην Μαρτίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π.μ.—12ην μεσημβρινὴν ἐν Λεχαινοῖς μὲν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κου Ἀλεξάνδρου Καλμπούρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, ἐν Πάτραις δὲ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κου Β. Πακυριαζῆ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται ἐπὶ μὲν τῆς κόπρου δραχμὰς 650 ἐπὶ δὲ τοῦ Β'. Λαχανοκήπου δρχ. 2000 καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκίσκου ὡσαύτως δρχ. 2000. Ὅροι συγγραφῆς καὶ πᾶσα σχετικὴ πληροφορία παρὰ τοῖς εἰρημένοις Συμβολαιογράφοις. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίας Λαύρας τῇ 27η Φεβρουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Μονῆς Ἱερουσαλὴμ διακηρύττει ὅτι δοθείσης μείζοντος προσφορᾶς ἐπὶ τῆς ἐνεργηθείσης τὴν 12ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. πλειοδ. δημοπρασίας διὰ τὴν ἐκπώλησιν Δέκα τράγων καὶ τριάκοντα μηλιορίων ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 4ην Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐν Δαυλείᾳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Χαιρωνείας Ἁρμοδίου Δαλαμάγεια καὶ τοῦ Ἀντριπροσώπου τῆς Μονῆς, ὑφ' οὓς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις καὶ ἡ προτέρα. Ἐν Μονῇ Ἱερουσαλὴμ 18 Φεβρουαρίου 1928.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΣΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
Διευθυντὴς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
—
Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδὸς Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38. Ἀθῆναι